

РЕШЕНИЕ

№ 148

гр. Варна, 22.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, VI СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Асен Вл. Попов

Членове: Яна Панева
Стоян К. Попов

при участието на секретаря Десислава Ц. Величкова като разгледа докладваното от Стоян К. Попов Въззивно наказателно дело от частен характер № 20223100600456 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 328 и сл. от НПК.

С Присъда № 260005 от 16.02.2022 г. по НЧХД № 2424 / 2019 г., Районен съд Варна е признал подс. **Р. Н. К., ЕГН *******, роден на ***** в гр. ***** , български гражданин, неженен, неосъждан, със средно образование, неосъждан ЗА НЕВИНОВЕН в това, че на 23.11.2018 г. в гр. Варна като непълнолетен да е причинил на К. В. К. травматични увреждания, изразяващи се в травматичен оток по окосмена част на главата, кръвонасядане по челото, контузия на шията, кръвонасядане по задната повърхност на шията, кръвонасядане и травматичен оток в областта на лявото рамо, ожулвания в областта на десния лакът, представляващи временно разстройство на здравето, неопасно за живота, извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК, престъпление по чл.130, ал. 1 от НК, вр. чл. 63, ал. 1, т. 4 от НК, вр. чл.304 от НПК го е оправдавал по така възведеното обвинение, както и

ПРИЗНАЛ подс. **Р. Н. К.** за **НЕВИНОВЕН** за това, че на 23.11.2018 г. в гр. Варна като непълнолетен да е повредил чужда движима вещ телефон марка Айфон 7 на стойност 812.00 лева, като деянието е извършено по непредпазливост, престъпление по чл. 216 ал. 6, вр. ал. 1 от НК, вр. чл. 63, ал.1, т.4, вр.чл. 304 от НПК го е оправдавал.

Отхвърлени като неоснователни са и предявените иски от ч.т. за причинени имуществени и неимуществени вреди.

Съдът е възложил и направените по делото разноси на ч.т. К..

Срещу така постановената присъда е постъпила въззивна жалба, с оплакване за незаконосъобразност на същата. Ч.т. К., чрез адв. В. сочи, че първоинстанционният съд неправилно е възприел писмените и гласните доказателствени средства, респ. е

направил и некоректни изводи за отговорността на подсъдимия. Отправено е искане към проверяващия съд за признаване подс. К. за виновен, както и за уважаване на предявените граждански искове.

В съдебно заседание пред въззивен съд, ч.т. К., чрез адв. В. поддържа жалбата на посочените в нея основания.

Защитникът на подс. К., адв. А. изразява становище за правилност на съдебния акт. Счита, че същият е законосъобразен и не страда от пороците наведени в жалбата. Предлага да бъде потвърден изцяло. Поискани са и направените по делото разноси.

Въззивният съдебен състав, след като обсъди доводите на страните, доказателствата по делото и при цялостна проверка на обжалваната присъда на основание чл. 314, ал. 1 от НПК, намира за установено следното:

В рамките на първоинстанционното производство, при съответния процесуален ред е събран обем доказателствен материал за обективно, всестранно и пълно изясняване на фактическата обстановка по делото.

При извършения собствен анализ на доказателствената съвкупност, ВОС приема фактическата обстановка така както е описана в първоинстанционния акт. В тази връзка въззивният съд прие следната фактология:

Частният тъжител К. и подсъдимия К. към 2018 г. били ученици в СУЕО „А.С.Пушкин“ в гр. Варна. Те се познавали, но не поддържали близки отношения. Учили в различни паралелки на училището. Към него момент и двамата били непълнолетни.

През месец ноември 2019 г. между двамата възникнал конфликт, по повод претенции на частния тъжител К., че подс. К. излага неприлични и обиждащи твърдения по отношение на приятелката му. Частният тъжител не бил съгласен с тези твърдения, макар, че лично не ги бил възприемал и решил да предизвика разговор с подс. К., в който да си изяснят отношението към приятелката му. Удобен момент за това настъпил на 23.11.2018 г., около 13.30 ч., когато той, заедно със свой приятели и съученици се намирал в близко до училището кафене и в близост преминавал подс. К.. Частният тъжител първи потърсил контакт с подсъдимия и предизвикал разговора. К. го заговорил и му поискал обяснения защо обижда приятелката му и разгласява неговото лично негативно мнение за момичето.

В същото време в близост до двамата били св. Я.С. и св. А.Г., съученички на частния тъжител и го изчаквали в заведението до което се намирал и частния тъжител. Двете били седнали на маса пред заведението с лице към училището.

Частният тъжител К. бил заедно със свои съученици и приятели – св. И.Ж., св. З.Б..

Към момента на възникване на спора св. Б. и св. Ж. били на опашката пред заведението и чакали реда си. Двамата били с гръб към училището и частния тъжител, който се намирал на известно разстояние зад тях. Когато им дошъл реда за да поръчват в заведението, чули началото на разправията предизвикана от частния тъжител. Фактът, че били с гръб към частния тъжител и съответно към подсъдимото лице им попретило на да възприемат началото на конфликта между двамата.

Частният тъжител поискал обяснения от подс. К. за приятелката си. При иницириания от частния тъжител спор, водещ се на висок тон от него, като отговор на претенциите подс. К. отправил към К. репликата: „Какво да направя като приятелката ти е курва?!“. Частният тъжител се подразнил от изявлението на подсъдимия, което предизвикало реакция у него и го обидил, като се подиграл на наднорменото му тегло,

като веднага след това частния тъжител К. последователно нанесъл два удара с ръка в областта на лицето на подс. К..

Подс. К. посегнал да отвърне на ударите на К. с цел да се защити. В този момент ситуацията била възприета от приятелите на подс. К. – св. Ж., св. Б., които към посочения момент изчаквали пред заведението, за да бъдат обслужени. Те се приближили към частния тъжител и подсъдимия с намерение да окажат подкрепа на К.. Впоследствие, по неизяснени безспорно по делото обстоятелства подс. К. паднал на земята, а К. бил над него като си разменяли удари и се борили за надмощие. Дватама се сборичкали, като частния тъжител нанесъл още два удара в областта на главата на К.. Съответно подс. К. се защитавал от нанесените му удари и по повод на това успял да удари няколкократно частния тъжител.

В този момент физическият сблъсък между двамата бил възприет и от други лица, учащи във випуска на ЧТ и подсъдимия в същото училище, които се намирали пред заведението, а именно – св. Б.М. и св. П.А. След като чули разговор на висок тон, те се обърнали в посоката от която възприели същия и забелязали, че подсъдимия се намира на земята, а над него е надвесен частният тъжител, който му нанесъл два удара в областта на главата. С цел да предотвратят усложняване на конфликта, М. и А. отишли при тях, хванали ги и ги раздалечили един от друг.

По случая било образувано ДП № 2123 / 2019 г. по описа на Първо РУ при ОД на МВР-Варна, по пр.пр. № 15760/2018 г. по описа на РП-Варна. Наказателното производство по същото било спряно на основание чл. 50 и чл. 81 от НПК с постановление на ВРП, с оглед констатациите на представителя на прокуратурата, че не се установяват признаци на осъществен състав на престъпление от общ характер, като със същото е разяснена предвидената в закона възможност, в съответния срок да се депозира частна тъжба във връзка с фактите, предмет на разследване в хода на досъдебното производство.

В хода на съдебното производство е назначена и извършена съдебномедицинска експертиза, в заключението на която вещото лице сочи:

След запознаване с материалите по делото – свидетелските показания на разпитаните по делото свидетели и приобщеното медицинско свидетелство от 26.11.2018 г. , е видно, че на 23.11.2018 г. при възникнал инцидент ч.тъжител К. е получил травматично увреждане в лява темнотилна област по окосмената част на главата, кръвонасядания в централната част на челото и задната повърхност на шията, контузия на шията и кръвонасядане и травматичен отток по горностраничната повърхност на лявото рамо, ожулвания по задната повърхност на лявото рамо.

Приетите за установени фактически положения от въззивния съд не се различават от фактическите констатации на ВРС и са изведени въз основа на анализ на събраните относими и допустими доказателства за обстоятелствата, включени в предмета на доказване. В доказателствената маса послужила за формиране на вътрешното убеждение на решаващия състав са включени и обсъдени относимите писмени и гласни доказателствени средства.

По отношение престъплението по чл. 130, ал. 1 от НК

Така установената фактическа обстановка е безспорно изяснена относно действията на подсъдимия.

Критиките към оценката на гласните доказателствени средства и писмените доказателства е необоснована. ВРС задълбочено е поставил на изследване всички такива, относими към предмета на доказване, както и е отговорил на възраженията

наведени по съществото на делото. Показанията на свидетелите са детайлно обсъдени и съпоставени с останалите доказателства, като ясно съдът е посочил въз основа на кои от тях е основал фактическите си изводи.

В тази връзка са абсолютно несъстоятелни упреците към първоинстанционния съд, доколкото липсва каквато и да е проява на тенденциозност при обсъждането на доказателствата и липса на обективност при тяхната оценка. Несъгласието на частното обвинение е основно по отношение на подхода на ВРС да предпочете едни доказателствени източници пред други и да кредитира тази, която противостои на тезата на ч.т. К.. Това, както бе споменато по-горе е направено от ВРС при спазване изискванията на НПК, като обективно, всестранно и пълно са изследвани всички обстоятелства по делото. Няма недостатъци в правилността и последователността на разсъжденията на ВРС, както и не се констатира превратно възприемане на свидетелски показания.

Най-оспорваният от обвинението момент в доказателствената работа на съда е отношението му към показанията на св. С., Г. и св. М. /те са приети от съда/. Това разбира се е обяснимо, с оглед факта, че е те са преки очевидци на възникналия инцидент в неговото начало, където в действителност са активните действия на ч.т. К. и подсъдимия. Недоволството обаче е свързано основно с това, че техните показания по ЧНД съществено се различавали от тези дадени в образуваното преди това ДП, респ. не били съпоставени от съда, а той се е доверил изцяло на тези, депозиращи в съдебното следствие. Посочените възражения са неоснователни, а съдът е подходил процесуално правилно.

Той изобщо няма задължение да съпоставя показанията на свидетелите от ДП с тези, по дело, образувано по частното обвинение, а е налице и забрана да го прави. Доказателствата и доказателствените средства, които може да ползва съда при формиране на вътрешното си убеждение са само тези събрани пряко и непосредствено пред него по съответния процесуален ред. А ако е констатирал разминавания или противоречия, също е налице процесуален способ за проверка, напр. очна ставка. Противното би означавало, изобщо съда да не разпитва свидетели, а да ползва показанията им ДП, подход несъвместим процесуалните изисквания.

Тези показания са съпоставени с останалите гласни доказателствени средства, като в основа на наличие на доверие към тях, съдът е определил липсата на противоречия, последователност, безпристрастност и логика, каквато очевидно и не без основание не е намерил в съобщеното от другата група свидетели - Б. и Ж.. Тези показания логично са съпоставени и отнесени към заключенията на назначените СМЕ, като констатациите на втората са опровергали в голямата си част показанията на непредпочетената група свидетели.

Така, проследявайки последователността в изложението, липсата на вътрешни противоречия и най-важното, липсата на противоречия със заключенията на ВЛ по СМЕ, правилно ВРС се е доверил на показанията на св. С., Г. и св. М. и обсъждайки в цялост доказателствената съвкупност е стигнал и до верните правни изводи.

Те са свързани със становище, че причинените на К. травматични увреждания от подс. К. са при за самоотбрана.

Въззивният съд се съгласява с изводите на ВРС, че в случая е налице обстоятелство, изключващо обществената опасност и противоправността на деянието на подс. К., в частност неизбежна отбрана.

От доказателствата по делото с категоричност се установяват признаците за допустимост на неизбежна отбрана, така и изискванията за начина на извършването ѝ.

Видно от разглежданите по-горе показанията на свидетелите, от страна на тъжителя, К. е имало активно поведение - посегнал и ударил К., последвал и захват и събаряне на земята, т.е. безспорно сме изправени пред изискваното нападение. Същите изводи следват и за другите два елемента – налице е била както непосредственост – започнало е увреждане, така и противоправност, няма съмнение, че това нападение е неправомерно. Няма и съмнение, че действията на К. са насочени и целящи увреждане личността на подсъдимия, които са довели и до съответните травматични увреждания. Т.е. в конкретния случай и ситуация, следва да се признае правото на подсъдимия на защита на личността и физическата му цялост от деянието на К.. Тази защита е изразена в захващане, дърпане и блъскане, нанасяне на удари, която според съда съответства изцяло на описания характер на нападението и опасността възникнала от него. Отбраната не надвишава значително нужните мерки за запазване на физическата цялост на подсъдимия, която е била обект на нападението, както и възникналата опасност може да се преустанови с действие от този характер. Всички действия на К. следва да се приемат за отбранителни най-вече заради това, че до прекратяване на боя между двамата, чрез ударите които са нанесени на К., К. е създал усещането за страх у него и нуждата за отбрана. В този смисъл съдът прие, че нападението на К. не е било приключило, доколкото противното би довело извод до несвоевременна неизбежна отбрана, каквато не може да съществува.

Поради горното и въззивния съд приема, че К. е причинил телесна повреда на К. в условията на неизбежната отбрана по смисъла на чл. 12, ал. 1 от НК.

Горното изложение налага и извод, че наведените във въззивната жалба възражения за неоснователни, включително и тези, с които на първия съдебен акт се приписва немотивираност. Подобно твърдение е изцяло голословно. Първият съд е положил изключителни усилия да изясни в детайли обективната истина по делото, като е предоставил на страните използване на почти целия процесуален ресурс разписан в НПК за допускане и проверка на доказателства. Цялостният коментар на акта е точно в противоположна насока, доколкото с него е даден изчерпателен и задълбочен отговор на всички въпроси попадащи в обхвата на чл. 301 от НПК, както и съдържанието отговаря на изискванията поставени в чл. 305 от НПК.

По отношение престъплението по чл. 216, ал. 6, вр. с ал. 1 от НК:

Правилен е и извода на ВРС относно наказателната отговорност на подс. К. по разглеждания текст от специалната част на НК. Никой от разпитаните свидетели не посочва в точност в какво се е изразила изявата на подсъдимия, която може да е довела до увреждане на мобилния телефон на К.. Такива затруднения очевидно е изпитал и самият тъжител още при формулиране на тъжбата, тъй като и в нейния диспозитив, а и в обстоятелствената част, не са посочени конкретните действия, които да формират извод за конкретната форма на вина, ангажирана по разглеждания текст.

Тази доказателствена необезпеченост е затвърдена и от показанията на разпитаните по делото свидетели, които дори заявяват, че не са възприети изобщо мобилен телефон, неговото падане, още повече начинът му на повреждане.

Поради изложеното проверяващият съд прие изцяло изводите на ВРС относно наказателната отговорност на подс. К., като счете, че жабата е неоснователна.

В този смисъл и при цялостната служебна проверка на присъдата, въззивният съд не констатира нарушение на материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила, необоснованост или непълнота на доказателствата, поради което присъдата на ВРС, следва да бъде потвърдена.

Водим от горното и на основание чл. 334, т. 4 от НПК Варненският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Присъда № 260005 от 16.02.2022 г. постановена по НЧХД № 2424 / 2019 г., Районен съд Варна.

ОСЪЖДА ч.т. К. В. К., ЕГН: ***** да заплати на Р. Н. К., ЕГН: ***** направените от него във въззивното производство разноси за адвокатско възнаграждение в размер 500,00 лева.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____